

Inleidende opmerkingen

De Sitter, actueel t/m 01-07-2019

Tijdvak

01-02-2010 tot: -

Auteur

De Sitter

Auteursprofiel

[C.L.A. de Sitter](#)

Vindplaats

T&C Internationaal Strafrecht, commentaar op bijlage B1 Verdrag bevattende het instrument ex art. 3, lid 2, van de VS-EU-Uitleveringsovereenkomst

Vakgebied(en)

Internationaal strafrecht / Uitlevering en overlevering
Internationaal publiekrecht / Verdragenrecht

Wetgeving

Verdrag bevattende het instrument bedoeld in artikel 3, tweede lid, van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie, ondertekend te Washington op 25 juni 2003, inzake de toepassing van het Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 juni 1980 bijlage B1

1. Algemeen, betrokken partijen/staten en datum inwerkingtreding

a. Algemeen

Het op 29 september 2004 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Verdrag bevattende het instrument bedoeld in art. 3, tweede lid, van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie, ondertekend te Washington op 25 juni 2003, inzake de toepassing van het Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 juni 1980 (*Trb.* 2004, 299), bevat in bijlage de tekst van de bepalingen van het Uitleveringsverdrag van 1980 zoals die zijn aangevuld en gewijzigd naar aanleiding van de VS-EU Overeenkomst betreffende uitlevering. Vanaf de inwerkingtreding op 1 februari 2010 (*Trb.* 2010, 7) is deze integrale tekst van toepassing. Waar in het vervolg naar artikelen uit het verdrag wordt verwezen, wordt daarmee de tekst in deze bijlage bedoeld.

b. Betrokken partijen/staten

Bij het op 29 september 2004 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Verdrag bevattende het instrument bedoeld in art. 3, tweede lid, van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie, ondertekend te Washington op 25 juni 2003, inzake de toepassing van het Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 juni 1980, zijn het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika partij. Het verdrag geldt voor het gehele Koninkrijk. Zie voor de oorspronkelijke tekst van het verdrag *Trb.* 1980, 111 en *Trb.* 1983, 133.

Datum inwerkingtreding verdrag

Het bilaterale Uitleveringsverdrag Nederland-Verenigde Staten is oorspronkelijk op 15 september 1983 in werking getreden (*Trb.* 1983, 133) en in gewijzigde vorm op 1 februari 2010 (*Trb.* 2010, 5).

2. De verhouding tot andere verdragen en regelingen

a. Samenwerking EU-VS

De Overeenkomst betreffende de uitlevering tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika beoogt de samenwerking op het gebied van de uitlevering tussen de EU en de VS te verbeteren. De Overeenkomst geeft aan op welke wijze de tussen de lidstaten van de EU en de VS geldende bilaterale uitleveringsverdragen zullen worden toegepast. Van de bepalingen van de EU-VS uitleveringsovereenkomst werd vastgesteld dat er slechts enkele relevant waren voor de aanpassing van het Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika van 24 juni 1980. Ter uitvoering daarvan is op 29 september 2004 onderhavig verdrag tot stand gekomen (zie *Trb.* 2004, 299). Onder dit hoofdstuk van deze uitgave is het uitleveringsverdrag tussen Nederland en de VS opgenomen zoals dat geldt voor uitleveringsverzoeken die zijn ontvangen vanaf 1 februari 2010. De gemarkeerde tekst is de, ten opzichte van het Uitleveringsverdrag van 24 juni 1980, gewijzigde dan wel aangevulde tekst op basis van de EU-VS Uitleveringsovereenkomst.

b. Andere verdragen

De VS en het Koninkrijk zijn partij bij diverse mondiale verdragen met enkele uitleveringsbepalingen. Voorbeelden hiervan zijn het Verdrag tot bestrijding van wederrechtelijke gedragingen gericht tegen de veiligheid van de burgerluchtvaart van 23 september 1971 (*Trb.* 1971, 218), het Internationaal Verdrag ter bestrijding van de financiering van terrorisme van 9 december 1999 (*Trb.* 2000, 12), het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen (*Trb.* 1963, 81 en *Trb.* 1980, 108), en het VN-Verdrag tegen de sluikhandel in verdovende middelen en psychotrope stoffen (*Trb.* 1990, 94). Het Verdrag inzake de overbrenging van gevonniste personen van 21 maart 1983 (*Trb.* 1983, 74 en *Trb.* 2009, 36), waartoe ook de VS zijn toegetreden, biedt de basis voor de terugkeer van uitgeleverde onderdanen. Het NAVO Statusverdrag (*Trb.* 1951, 114, art. VII lid 1, 2.a en 3 jo. art. 3 Goedkeuringswet bij dat verdrag, *Stb.* 1953, 438) heeft voorrang boven het onderhavige verdrag wanneer de opgeëiste persoon een Amerikaanse militair is die onder dat verdrag valt.

c. Regelingen

Regelingen op grond waarvan de samenwerking via Interpolkanalen plaatsvindt, worden in dit verdrag niet genoemd. Een verzoek om voorlopige aanhouding of doortocht dat via Interpol wordt ontvangen kan derhalve niet worden uitgevoerd zolang dat verzoek niet langs de officiële weg is ontvangen (zie hiervoor verder onder aant. 7). Voor informatie uitwisseling tussen het Koninkrijk en de VS wordt vrijwel geen gebruik gemaakt van Interpolkanalen.

3. Uitleveringsdelicten en rechtsmacht

In onderhavig verdrag wordt gebruikgemaakt van een combinatie van het enumeratiestelsel, waarbij de delicten waarvoor uitlevering mogelijk is uitputtend worden opgesomd, en het eliminatiestelsel, volgens hetwelk alle delicten die naar het recht van de verzoekende en de aangezochte staat met vrijheidsstraf zijn bedreigd in beginsel tot uitlevering kunnen leiden mits deze strafbedreiging een bepaald minimum te boven gaat. De combinatie van beide stelsels bestaat hierin dat allereerst een uitleveringsverplichting bestaat voor feiten die naar het recht van verzoekende - en aangezochte staat met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar zijn bedreigd (zie art. 2 lid 2). Vervolgens is een lijst met uitleveringsdelicten aan het verdrag toegevoegd, doch deze lijst is 'open-ended' nu als laatste categorie van feiten opgesomd in de lijst worden genoemd 'alle andere feiten, waarvoor uitlevering kan worden toegestaan volgens het recht van beide verdragspartijen'. Het vereiste van dubbele strafbaarheid vergt niet dat er een (exacte) overeenstemming bestaat tussen de Nederlandse strafbepaling en de desbetreffende strafbepaling van de Verenigde Staten. De materiële feiten waarvoor de uitlevering is verzocht, moeten naar het recht van de verzoekende staat strafbare feiten zijn en dienen voorts binnen de termen van Nederlandse strafbepalingen te vallen. In dit verband is niet van belang of de wetten van de verdragsluitende partijen het feit onder dezelfde categorie strafbare feiten rangschikken dan wel een feit met dezelfde termen aanduiden. Dit volgt ook expliciet uit art. 2 en 9 (zie ook ECLI:NL:RBOVE:2017:3588 en ECLI:NL:HR:2011:BO9998). Niet tot uitdrukking behoeft te worden gebracht of de opgeëiste persoon ervan wordt verdacht pleger, medepleger, doen pleger, uitlokker of medeplichtige te zijn (ECLI:NL:HR:1978:AB7205, *NJ* 1979/82). Voor uitlevering ter fine van strafexecutie geldt als voorwaarde dat het gedeelte van de straf of maatregel dat nog niet is ondergaan de duur van ten minste vier maanden heeft (zie art. 2 lid 2 onderdeel c). Met het oog op het Amerikaanse rechtssysteem wordt naast de gevallen van executie van de vrijheidsstraf ook het geval genoemd dat de opgeëiste persoon wel is veroordeeld, maar nog geen straf heeft opgelegd gekregen (zie art. 2 lid 2 onderdeel b). Blijkens art. 2 lid 4 wordt uitlevering ook toegestaan voor poging tot of deelneming aan strafbare feiten die tot uitlevering kunnen leiden, daarbij inbegrepen deelneming aan een vereniging van personen wier oogmerk het is strafbare feiten te plegen. Dit laatste dekt gedeeltelijk het Amerikaanse begrip conspiracy, echter slechts voor zover naar Nederlandse begrippen sprake is van een strafbaar feit, zoals overtreding van art. 140 Sr (ECLI:NL:HR:1978:AC6275, *NJ* 1979/11 en ECLI:NL:HR:2004:AO4255, *NJ* 2004/522) of art. 10a Opw (ECLI:NL:HR:2007:BB8762).

4. Fiscale delicten

Uitlevering wordt ook toegestaan voor fiscale delicten (zie onder 17 en 22 bij het Aanhangsel van het verdrag).

5. Weigeringsgronden

De imperatieve en facultatieve weigeringsgronden zijn opgenomen in art. 4-7.

a. Politieke en militaire delicten

Uitlevering wordt niet toegestaan voor strafbare feiten van politieke aard of een strafbaar feit dat daarmee samenhangt. Indien wordt aangetoond dat het uitleveringsverzoek is gedaan met een politiek oogmerk, wordt uitlevering evenmin toegestaan. Uitzonderingen worden opgesomd in art. 4 lid 2. Voor een zuiver militair delict is uitlevering nooit toegestaan. De beslissing ten aanzien van deze imperatieve weigeringsgronden ligt in het Koninkrijk bij de rechter (art. 28 UW).

b. Ne bis in idem

Het Amerikaanse recht kent een minder vergaande regeling op het gebied van het ne bis in idem beginsel dan het Nederlandse. Daarom is de weigeringsgrond in art. 5 onderdeel b ruim geformuleerd. Deze formulering dekt alle situaties voorzien in art. 9 lid 1 onderdeel b, c en d UW. Het begrip 'vervolgen' zal in de verdragen ruim kunnen en moeten worden uitgelegd. Niet vereist is dat een vervolging in de technische zin waarin het Wetboek van Strafvordering dit begrip gebruikt, is aangevangen. Voldoende is al dat een opsporingsonderzoek is ingesteld (zie art. 9 UW, aant. 2 en *Swart*, p. 229). Het Amerikaanse rechtssysteem kent het begrip 'mistrial'. Een vervolging na een mistrial is volgens de Hoge Raad geen inbreuk op het ne bis in idem-beginsel (ECLI:NL:HR:2006:AU8300).

c. Verjaring

Verjaring wordt beoordeeld naar het recht van de aangezochte staat (zie art. 6). De staat die uitlevering verzoekt van een — naar eigen recht — verjaard feit, mist echter belang bij uitlevering (zie art. 9 onderdeel c UW, aant. 6). De verjaringstermijnen zijn in de VS over het algemeen veel korter dan die in Nederland. De verjaring kan echter door een daad van vervolging zijn gestuit. De daad van vervolging, zoals de 'criminal indictment', hoeft niet aan de opgeëiste persoon te zijn betekend of hem anderszins bekend te zijn om een stuitende werking te hebben. De daad van vervolging heeft ook stuitende werking ten aanzien van anderen dan de vervolgte. Zelfs als deze ten tijde van de daad van vervolging nog niet bekend waren (ECLI:NL:HR:2012:BW9987, *NJ* 2012/454).

d. Doodstraf

Het Amerikaanse recht voorziet in de oplegging van de doodstraf. Het Koninkrijk daarentegen behoort tot de abolitionistische landen waar het de doodstraf betreft. Daarom is in art. 7 bepaald dat wanneer op de feiten waarvoor de uitlevering wordt gevraagd de doodstraf is gesteld, aan de uitlevering de voorwaarde kan worden verbonden dat de doodstraf niet zal worden opgelegd of ten uitvoer zal worden gelegd. Als de verzoekende staat deze voorwaarde niet aanvaardt, zal de uitlevering worden geweigerd. Als de voorwaarde wordt aanvaard, moet deze ook worden nageleefd.

e. Humanitaire gronden

Indien humanitaire overwegingen zich verzetten tegen uitlevering kan de uitvoerende autoriteit van de aangezochte staat op grond hiervan uitlevering weigeren. Volgens rechtspraak is van bijzondere hardheid geen sprake indien de hardheid is gelegen in een gevolg dat inherent is aan de uitlevering zelf of aan de detentie die aan deze uitlevering is verbonden (ECLI:NL:GHDHA:2014:148). De rechter kan ten aanzien hiervan slechts een advies aan de minister formuleren. De rechter kan alleen de uitlevering weigeren, indien hij vaststelt dat bij uitlevering een ernstige en flagrante mensenrechtenschending dreigt.

f. Mensenrechten

Indien het handelen van de verzoekende staat heeft bewerkstelligd dat de mensenrechten van de opgeëiste persoon ernstig zijn geschonden, staat dit uitlevering van deze persoon in de weg. Deze betrokkenheid hoeft niet te blijken uit de bewijsmiddelen. Indien er voldoende aanwijzingen zijn om deze betrokkenheid te vermoeden, rust er een onderzoeksplicht op de aangezochte staat om hierover aan de verzoekende staat nadere informatie te vragen om zodoende deze

betrokkenheid uit te kunnen sluiten. Dit is niet in strijd met het vertrouwensbeginsel. Indien deze betrokkenheid op basis van de verstrekte (aanvullende) informatie niet kan worden uitgesloten, moet de uitlevering worden geweigerd. In ECLI:NL:RBDHA:2015:471 (in vervolg op ECLI:NL:GHDHA:2013:CA0536) heeft Nederland deze aanvullende informatie gevraagd aan de Verenigde Staten in verband met het vermoeden dat de opgeëiste persoon door of mede door toedoen van functionarissen van de Verenigde Staten is gefolterd in verband met de zaak waarvoor zijn uitlevering was gevraagd. De verklaring die de Verenigde Staten hierop heeft afgegeven sluit onvoldoende uit dat de CIA bij de aanhouding van de opgeëiste persoon betrokken is geweest. Zonder die garantie, is de uitlevering onrechtmatig en dient dus te worden geweigerd.

In 2017 heeft de Hoge Raad een overzichtsarrest gewezen over de beoordeling van een verweer dat er sprake is van (het risico op) schending van mensenrechten (ECLI:NL:HR:2017:463). In geval van uitlevering ter strafvervolging kan volgens de Hoge Raad de vraag of inbreuk is gemaakt op het recht van de opgeëiste persoon op een eerlijk proces, in de regel eerst worden beantwoord na de uitspraak van de strafrechter in de verzoekende staat; omdat dan pas kan worden vastgesteld of de mensenrechtenschending niet (meer) vatbaar was voor herstel of compensatie. De uitleveringsrechter komt daarom in de regel niet toe aan de inhoudelijke beoordeling van een verweer dat sprake is van een reeds voltooide schending van art. 6, lid 1, EVRM en/of art. 14, lid 1, IVBPR. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt voorts dat niet snel wordt aangenomen dat sprake is van blootstelling aan het risico van een flagrante inbreuk op art. 6 lid 1 EVRM die moet leiden tot ontoelaatbaarverklaring van de gevraagde uitlevering ter strafvervolging (EHRM 17 januari 2012, nr. 8139/09, *NJ* 2013/360 (*Othman/VK.*)).

6. Uitlevering van eigen onderdanen

De uitlevering ter fine van strafvervolging van eigen onderdanen mag niet worden geweigerd op de enkele grond van de nationaliteit van de opgeëiste persoon (zie art. 8). Het Koninkrijk levert eigen onderdanen alleen uit indien, naar het oordeel van de minister, voldoende is gewaarborgd dat ze in geval van veroordeling tot een vrijheidsstraf in de gelegenheid zullen worden gesteld hun (verdere) straf in Nederland te ondergaan (zie art. 4 lid 2 UW). Doordat de VS zijn toetreden tot het Verdrag inzake de overbrenging van geïnteresseerde personen waarbij ook het Koninkrijk partij is, kunnen onderdanen, na te zijn uitgeleverd, in geval van veroordeling in de VS weer naar het Koninkrijk terugkeren om hun straf verder hier te lande te ondergaan. Bij de in deze uitgave opgenomen notawisseling van 11 juli 1991 (*Trb.* 2004, 295) hebben de VS een algemene terugkeergarantie voor Nederlandse onderdanen gegeven, waarbij de Verenigde Staten er mee akkoord gaan dat de in de VS opgelegde vrijheidsstraf wordt omgezet door de Nederlandse rechter. Nederland eist in individuele gevallen geen aanvullende garanties zoals bedoeld in art. 4 lid 2 UW.

a. Art. 6 EVRM en plea-bargaining

Het verweer dat uitlevering van een Nederlander aan de VS in strijd is met art. 6 EVRM omdat vanwege het systeem van plea-bargaining in de praktijk het afstand wordt gedaan van een 'fair trial' met de daaraan verbonden rechtswaarborgen zoals de onschuldpresumptie, is door de kort-geding-rechter op grond van het vertrouwensbeginsel verworpen (ECLI:NL:GHSGR:2003:AF9614, *KG* 2003/146).

b. Dreigende schending specialiteit

Beantwoording van de vraag of uitlevering moet afstuiten op dreigende schending van de specialiteit komt niet toe aan de rechter maar aan de minister. De rechter kan echter in zijn advies aan de minister zijn oordeel laten blijken (ECLI:NL:HR:2000:ZD1791, *NJ* 2000/367). De minister moet toezien op nalevering van het specialiteitsbeginsel (ECLI:NL:GHSGR:2005:AU8586). De minister heeft aangegeven dit niet actief te doen aangezien er geen aanleiding is om aan te nemen dat de VS dit beginsel niet respecteert. De minister acht het in de eerste plaats de taak van de opgeëiste persoon zelf, die beschikt over een afschrift van de uitleveringsbeschikking, om in de VS erop toe te zien dat hij niet voor meer wordt veroordeeld dan de beschikking toelaat. Hiertegen kan de opgeëiste persoon bezwaar maken bij de Amerikaanse rechter maar ook bij de Nederlandse Minister van Justitie en Veiligheid. Een dergelijke klacht zal volgens de minister meteen worden onderzocht (*Kamerstukken II 2007/08, 31307 (R1842)*, 6). De minister gaat hiermee ten onrechte voorbij aan het in de praktijk gebleken probleem ten aanzien van de bepaling van de reikwijdte van art. 15. Op grond van de Federal sentencing Guidelines — tot stand gekomen in 1987, dus na inwerkingtreding van het oorspronkelijke NL-VS Uitleveringsverdrag in 1983 — is de Amerikaanse rechter verplicht bij de oplegging van straf ook rekening te houden met feiten waarvoor de uitlevering ontoelaatbaar is verklaard. De straf kan daardoor binnen grenzen worden verhoogd op grond van feiten waarvoor niet is uitgeleverd, zonder dat dit in de VS wordt gezien als 'berechting' ter zake van feiten waarop de uitlevering geen betrekking had. Dat is vanuit Nederlands perspectief een onbevredigende situatie, die de kern van het rechtsbeschermende specialiteitsbeginsel geweld aandoet. Zie *Swart*, p. 342-343: bij het bepalen van de straf ter zake van de feiten waarvoor werd uitgeleverd mag op geen enkele wijze worden rekening gehouden met de feiten waarvoor geen

uitlevering plaatsvond. Uit de Kamerstukken met betrekking tot het Uitleveringsverdrag NL-VS kan niet blijken dat de wetgever een ander uitleg heeft willen geven aan het begrip specialiteit in volkenrechtelijk verband dan in de door Swart verwoorde nationaalrechtelijk context ([Kamerstukken II 1981/82, 17122 \(R1193\)](#), 1, p. 8 en 7, p. 10 en [Kamerstukken II 2007/08, 31307 \(R1842\)](#), 6). Uit de parlementaire stukken blijkt dat art. 15 lid 1 materieel juist geheel overeenstemt met art. 12 UW. Voor rechtspraak, zie ECLI:NL:HR:2000:ZD1791, *NJ* 2000/367 en ECLI:NL:RBSGR:2001:AD8374. Ondanks wetenschap omtrent de strafverhogende werking van de Guidelines werd in het kort geding opmerkelijk genoeg geoordeeld dat er op moet worden 'vertrouwd' dat de VS zich als verdragspartner zullen houden aan de verdragsregeling en dat er dus geen schending van het specialiteitsbeginsel dreigde. Die beslissing lijkt op gespannen voet te staan met art. 6 lid 2 EVRM, in het licht van ECRM 9 september 1998 (*Zegwaard*). De (toenmalige) Europese Commissie oordeelde dat er sprake was van schending van genoemde bepaling doordat het gerechtshof bij de strafoplegging rekening had gehouden met tal van niet in de dagvaarding opgenomen feiten. Zie over die beslissing E. Myjer, 'Dreigende (flagrante) schending', *NJCM-bulletin* 1999, p. 675. Niet uitgesloten is op grond van een en ander dat uitlevering onder de geschetste omstandigheden neerkomt op miskennis van een dreigende flagrante schending door de VS van de opgeëiste persoon toekomende en jegens hem op Nederlands grondgebied te garanderen mensenrechten.

7. Indiening van verzoeken

De uitleveringsverzoeken met de daarbij behorende stukken dienen langs diplomatieke weg te worden gedaan (zie art. 9). Stukken die voorzien zijn van een waarmede of zegel van het ministerie van Veiligheid en Justitie of het ministerie van Buitenlandse Zaken van de verzoekende staat behoeven geen nadere certificering. Verzoeken om voorlopige aanhouding kunnen ook rechtstreeks tussen de ministeries van Justitie worden gedaan (zie art. 11). Indien de persoon wiens uitlevering wordt verzocht, door de aangezochte staat voorlopig is aangehouden, kan de verzoekende staat volstaan met het overleggen van het uitleveringsverzoek en de vereiste stukken bij de ambassade van de aangezochte staat in de verzoekende staat. Voor beoordeling van de termijn genoemd in art. 11 lid 4 geldt de datum van ontvangst bij de ambassade.

8. Bijzondere eisen aan de over te leggen stukken

a. Eisen aan over te leggen stukken en aanvullingen

Als common law-land kunnen de VS de uitlevering alleen toestaan, indien de verzoekende staat aantoont dat het nodige bewijs tegen de opgeëiste persoon aanwezig is. Naar Amerikaans recht hoeft er echter niet, zoals bijvoorbeeld bij Canada, 'prima facie evidence' te zijn. Voldoende is dat sprake is van een 'probable cause'. De meeste gelijkenis met onderzoek of voldoende bewijs voor een 'probable cause' aanwezig is, vormt, blijkens de toelichtende nota p. 7, het onderzoek bij de rechtbank naar aanleiding van een bezwaarschrift tegen een kennisgeving van verdere vervolging ex art. 250 Sv. Bij dit onderzoek beziet de rechtbank marginaal de aanwijzingen van schuld die de OvJ kan leveren.

Omdat art. 9 lid 3 onderdeel b ook door de Nederlandse uitleveringsrechter bij het onderzoek naar de genoegzaamheid van de stukken, als bedoeld in art. 28 lid 2 UW zal moeten worden toegepast, zal deze daarbij de maatstaven aanleggen die hij bij toepassing van art. 250 Sv zou hanteren. Het onderzoek naar de schuld van de opgeëiste persoon aan de feiten waarvoor zijn uitlevering wordt gevraagd gaat dus verder dan het onderzoek bedoeld in art. 26 lid 3 en 4 UW. In ECLI:NL:HR:2012:BX6949, *NJ* 2013/62 heeft de Hoge Raad bepaald dat aan de verdragseis is voldaan 'indien uit het bijgevoegde bewijsmateriaal een zodanig redelijk vermoeden van schuld van de opgeëiste persoon voortvloeit aan het feit waarvoor de uitlevering is verzocht dat naar Nederlands recht zijn aanhouding dan wel enig nader onderzoek met het oog op de dagvaarding gerechtigd zou zijn.' (zie ook ECLI:NL:HR:2014:1571 en ECLI:NL:HR:2015:2754).

Het enkele feit dat het overgelegde bewijsmateriaal te herleiden is tot slechts een bron van herkomst, maakt nog niet dat niet is voldaan aan de verdragseis van art. 9 lid 3 onderdeel b (zie ECLI:NL:HR:2011:BQ4306).

Het aanvullend bewijs of de aanvullende informatie kan rechtstreeks worden gevraagd en worden overgelegd aan het Ministerie van Veiligheid en Justitie van Nederland en het Department of Justice van de VS. Indien het bewijsmateriaal naar oordeel van de bevoegde autoriteit van de aangezochte staat ontoereikend is, verzoekt de aangezochte staat om overlegging van het nodige aanvullende bewijsmateriaal (zie art. 10).

b. Gevoelige informatie

Als de aangezochte staat om nadere informatie verzoekt die de verzoekende staat als bijzonder gevoelig kwalificeert, kan de verzoekende staat bij de aangezochte staat nagaan in hoeverre deze informatie kan worden beschermd tegen openbaarmaking. Het betreft hier uitsluitend externe openbaarheid. Het gaat dus niet om het onthouden van informatie aan de opgeëiste persoon; hiertegen verzet art. 23 UW zich. Indien deze bescherming naar het oordeel van de verzoekende staat onvoldoende is, bepaalt de verzoekende staat of de informatie desondanks wordt overgelegd met als risico dat zonder

de aanvullende informatie de uitlevering niet wordt toegestaan.

9. Samenloop van uit- en overleveringsverzoeken

Indien een staat van verschillende staten een uitleveringsverzoek dan wel overleveringsverzoek ontvangt met betrekking tot dezelfde persoon, beslist de aangezochte staat of en aan welke staat wordt uitgeleverd of overgeleverd. Bij deze beslissing houdt de aangezochte staat rekening met alle relevante factoren. Enkele relevante factoren zijn opgenomen in art. 14 lid 3. In de EU-VS Uitleveringsovereenkomst is bepaald dat deze bepaling op geen enkele manier afbreuk doet aan de verplichtingen die de staten die partij zijn bij het op 17 juli 1998 te Rome totstandgekomen Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof (zie *Trb.* 2000, 120) hebben.

10. Verkorte procedure

Wanneer de opgeëiste persoon daarmee instemt, kan hij verkort worden uitgeleverd, dat wil zeggen zonder dat de officiële uitleveringsprocedure wordt gevolgd. De instemming moet schriftelijk worden gegeven ten overstaan van een rechterlijke autoriteit die de opgeëiste persoon wijst op de gevolgen, te weten afstand van het specialiteitsbeginsel en geen bescherming tegen verderlevering aan een derde staat (zie art. 16).

11. Overdracht van voorwerpen

Voorwerpen die bij de opgeëiste persoon bij zijn aanhouding zijn aangetroffen kunnen tegelijk met de overlevering van hemzelf aan de verzoekende staat worden overgedragen. Wanneer de uitlevering is toegestaan maar nog niet heeft kunnen plaatsvinden, kunnen de voorwerpen toch worden overgedragen. Bij uitleveringsverzoeken aan het Koninkrijk beveelt de uitleveringsrechter de overdracht van de zeker gestelde voorwerpen. De verlofprocedure van art. 5.1.10 Sv. behoeft hier dus niet te worden gevolgd. De aangezochte staat kan van de verzoekende staat een verzekering verlangen dat de voorwerpen zo spoedig mogelijk worden terug gegeven aan de aangezochte staat (zie art. 17 lid 2). Overlijden, ontvluchting of verdwijning van de opgeëiste persoon staat aan overdracht van voorwerpen niet in de weg.

12. Toelichtende nota en literatuur

a. Toelichtende nota

Voor de toelichtende nota bij het Uitleveringsverdrag van 24 juni 1980 zie [Kamerstukken II 1981/82, 17122 \(R1193\)](#), 1. Voor een toelichting op de Goedkeuringswet van het op 25 juni 2003 te Washington D.C. ondertekende Verdrag betreffende het instrument bedoeld in art. 3 lid 2 van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie, inzake de toepassing van het uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 juni 1980, met bijlagen, zie [Kamerstukken II 2007/08, 31307 \(R1842\)](#), 3.

b. Literatuur

M.Ch. Bassiouni, *International extradition: United States law & practice*, Oxford: Oxford University Press 2007 en J.M. Sjöcrona, 'Verdediging en interstatelijke samenwerking', in: E. Prakken & T.N.B.M. Spronken (red.), *Handboek verdediging*, Deventer: Kluwer 2009, p. 963-1058.